

дадѣтъ въ рѣцѣ на родилкѣ-тѣ за да може тя поѣгко да ся крѣпи и наима.

Кога трудовете на родилкѣ-тѣ станѣтъ така силни, чтото да не ѝ ся може вече да ходи, кога устѣе-то на маткѣ-тѣ вече ся раззине доста, кога ципа-та, която ся провира и излиза навѣнъ, близу е да ся пукне, или ся е вече пукнѣла и изъ неѣ истекло мокрота, тогава баба-та на чѣса трѣбува да покани и надума родилкѣ-тѣ за да си лѣгне на приготовено-то лѣгло, дѣто тя ще може, както ѝ иде добрѣ, ту да ся истягне, ту да ся свѣе, ту да ся исплощи по грѣба си, ту да полѣгне на поребрушкѣ, ту на еднѣ, ту на другѣ странѣ, както ѝ е поѣгодно въ болкы-ты ѝ. Ако ли найнапоконѣ главица-та на дѣто-то е дошла да ся зададе на раззинѣто-то устѣе, то е врѣме родилка-та сама да помага, сиречь да ся напина, както что ся напина чловѣкъ за посебе си. Така бива да си помага само кога ѣ усилятъ трудовете; на спротивѣ колкото ѝ растѣтъ трудовете и тя нека ся напина повече, а кога ѝ поолегкватъ трудовете и тя нека прѣстая отъ да ся напина. Кога-то нѣма да ѣ припира мѣка, тогава напинанѣе-то е само за пакость и залудо маломощи майкѣ-тѣ. Кога найнапоконѣ приближи да ся роди дѣтенце-то, кога главица-та му вече ся зададе, тогава родилка-та нека ся запре, та никакѣ да ся не напина. Това ти казвамъ, за да не бы да ся насили да стане рожба-та брѣзо, зачтото тогава може ся случи да ся прѣкѣсене и прѣграда-та между родила-та и задницѣ-тѣ.

Добрѣ е родилка-та да е облѣчена легко, нѣ пакъ не бива да е така легко облѣчена, чтото да